

РЕШЕНИЕ
№ 36
Гр.София, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и трети февруари, 2022 година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЖАНИНА НАЧЕВА
ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

При участието на секретаря ИВАНОВА
В присъствието на прокурора БЕНЧЕВ
Изслуша докладваното от съдия СТАМБОЛОВА К.Н.Д.1056/21 г.
и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда, постановена на 21.07.20 г. по Н.Д.440/19 г., Специализираният наказателен съд /СПНС/, 9 състав, е признал подсъдимия Ж. И. М. за виновен в извършено от него престъпление по чл.214,ал.2,т.2 вр.ал.1 вр.чл.213 А, ал.3,т.2 НК и вр.чл.55, ал.1,т.1 НК му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от две години, чието изтърпяване е отложено с изпитателен срок от четири години- на основание чл.66,ал.1 НК. Деецът е оправдан за определени вещи и стойности; деянието да е извършено от месец декември 2011 г. до месец февруари 2012 г., както и под формата на продължавано престъпление по чл.26,ал.1 НК. Отхвърлен е предявеният от А. П. П. граждански иск за сумата от 36 168,20 лв.

С решение №260023/05.10.21 г., постановено от Апелативния специализиран наказателен съд /АпСПНС/, 2 въззивен състав, по В.Н.Д.12/21 г., присъдата е изменена, като е отменена в оправдателната част относно осъществена принуда спрямо П. за предоставяне на 30 кг телешка пъстърма на стойност 407,40 лв. и 30 кг филе Е. на стойност 230,40 лв. В останалата част е потвърдена.

Срещу този съдебен акт е постъпил касационен протест с посочване на касационните основания по чл.348,ал.1 НПК. Иска се частична отмяна на въззивното решение в потвърдителната част относно оправдаването на М.; в частта по индивидуализиране на наказанието на основание чл.55 НК и съответно неопределяне на наказанието при условията на чл.54 НК, включително с налагане на глоба и конфискация на 1/2 от имуществото на подсъдимия; в частта по потвърждаване приложението на института на условното осъждане; и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция.

Постъпила е жалба и от повереника на частния обвинител и граждански ищец с позоваване на трите касационни основания. Иска се отмяна на решението в потвърдителната му част по отношение на оправдаването на дееца, увеличаване на наложеното наказание и определяне на предвидените в чл.214,ал.2 НПК наказания глоба и конфискация. Настоява се за отмяна относно отхвърления граждански иск и уважаване на същия.

Постъпила е касационна жалба от самия М. с цифрово позоваване на касационните основания по чл.348,ал.1,т.1 и 2 НПК. Иска се отмяна на атакуваното решение в осъдителната част и постановяване на оправдателен съдебен акт.

Постъпила е касационна жалба от защитника на подсъдимия адвокат Б. с посочване на трите касационни основания по чл.348,ал.1 НПК. Иска се отмяна на решението и оправдаване на дееца; или изменение с намаляване на наложеното

наказание или прилагане закон за по-леко наказуемо престъпление; или отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане за отстраняване на допуснатите нарушения на процесуалните правила.

Постъпила е касационна жалба и от защитника на подсъдимия адвокат В. с развити съображения по чл.348,ал.1 НПК. Иска се отмяна на решението и цялостно оправдаване на М.; или отмяна и връщане на делото за ново разглеждане. Алтернативно се настоява за изменение на решението и намаляване на размера на наложеното наказание.

В съдебно заседание пред ВКС всички страни по делото /с изключение на частния обвинител и граждански ищец А. П., който, редовно призован, не се явява/ поддържат протеста, съответно жалбите си с изтъкнатите в тях съображения и искания.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец изрично взема отношение по неоснователността на жалбата на подсъдимия и тези на неговите защитници.

Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, като взе предвид депозираните протест и жалби и изразените в тях съображения, като прецени становищата на страните в съдебно заседание и след като сам се запозна с всички материали по делото в рамките на компетенциите си по чл.347 и сл.НПК, намира за установено следното:

ОБЩИ ПОСТАНОВКИ:

Предвид съдържанието на сезиращите настоящата инстанция процесуални документи и отправените в тях искания, ВКС най-напред се счита задължен да даде определени пояснения по правомощията си като съд по правото, възможността да се произнесе или не по определени въздигнати пред него доводи и в този контекст-пределите на проверка на атакувания съдебен акт.

Първо, в жалбите на самия подсъдим и защитниците му е отправено искане М. да бъде оправдан. Дългогодишно и многократно до момента тази инстанция е давала разяснения в смисъл, че оправдаването е възможно при първо редовно разглеждане на делото пред него, каквото е настоящото такова, но само в случаите по чл.354,ал.1,т.2,пр.посл.вр.чл.24,ал.1,т.1 НПК-когато приетата фактология от страна на съда по същество, чийто акт е предмет на ревизия, не консумира престъпен състав, но въпреки това подсъдимият е осъден. В процесния случай, видно от съдържанието на протестираното и обжалвано решение, е прието наличие на престъпно поведение и цитираната норма е неприложима.

Второ, огледани в съдържателен план, и в протеста и в жалбите кога явно, кога прикрити под формата на оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила, са въздигнати откровени претенции за необоснованост. Дори в жалбите на частния обвинител и граждански ищец и личната такава на подсъдимия тя е цитирана изрично. Според разпоредбата на чл.348,ал.1 НПК, необосноваността не е касационно основание. Това е обяснимо, доколкото тя е относима към съдилищата по фактите, каквито са решаващите такива, а не към съд по правото, какъвто винаги е ВКС /с изключение на хипотезата по чл.354,ал.5, изр.2 НПК, която в казуса не е налице/. Именно поради множество оплаквания, очертаващи претенции за необоснованост и прокурорът, и повереникът, и подсъдимият, и защитниците му всъщност целят преразглеждане на доказателствените материали от страна на върховната съдебна юрисдикция по наказателни дела и достигане до фактически изводи, свързващи подсъдимия с процесното деяние по начин, неприет от решаващата втора инстанция. Поради това държавното и частното обвинение оспорват неправилно според тях оправдаване на

М., а самият той и неговите защитници искат оправдаване изцяло. Предвид казаното по-горе, ВКС при първо редовно разглеждане на делото пред себе си не е легитимиран да прецени доказателствата по твърдения от която и да е страна начин.

Трето, в жалбата на частния обвинител и граждански ищец е отправено искане ВКС да се произнесе директно по съществуващото на претенциите, като отмени решението на АпСпНС в частта, с която потвърждава присъдата на СпНС; в частта, с която е отхвърлен предявеният граждански иск и уважи същия; да увеличи наложеното на М. наказание лишаване от свобода и да наложи предвидените в чл.214,ал.2 НК наказания глоба и конфискация. Правомощията на върховната съдебна инстанция по наказателни дела са ясно разписани в чл.354 НПК. Алинея трета на сочения закон текст категорично разпорежда отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане, когато се налага да се увеличи наказанието, да се отстранят реализирани съществени процесуални нарушения или да се отстранят нарушения на материалния закон, допуснати при постановяване на оправдателната присъда /с уточнение, при липса на предпоставките на чл.354,ал.5,изр.2 НПК/. Единствено пряко произнасяне от ВКС би могло да има по отношение на гражданската претенция във връзка с разпоредбата на чл.354,ал.2,т.5 НПК, но не и по поискания начин, който е свързан с цялостно осъждане по повдигнатото обвинение. Отделен е въпросът защо е отхвърлен изцяло гражданския иск при частично осъждане на М.. За това настоящата инстанция ще говори накрая в своето решение.

Четвърто, както бе посочено, в жалбата на частния обвинител се отправя претенция за увеличение на наказанието на подсъдимия и определяне на допълнителни наказания, като в тази връзка е възведено и обосновано касационното основание по чл.348,ал.1,т.3 НПК-явна несправедливост на наложеното наказание. Като изключим принципната невъзможност директно ВКС при първо редовно разглеждане на делото пред него да е легитимиран да стори исканото, трябва да бъде засегнат още един проблем. По отношение на наложеното на М. наказание АпСпНС е потвърдил присъдата на СпНС. Същата е била протестирана от прокурор и обжалвана както от частното обвинение, така и от подсъдимия и неговите защитници. Образувано е В.Н.Д.528/20 г. по описа на АпСпНС, 2 състав. На л.40 от същото е приложена въззивната жалба на частния обвинител и граждански ищец, изготвена от неговия повереник. Съгласно същата, липсват каквито и да са оплаквания за явна несправедливост на наложеното наказание предвид занижен размер. Това производство е прекратено поради неяснота на исканията по прокурорския протест, но именно в него са сезиращите въззивната инстанция процесуални документи. В образуваното впоследствие В.Н.Д.12/21 г., крайният акт по който е предмет на разглеждане пред ВКС, на л.84 е приложено допълнение към въззивната жалба на частния обвинител и граждански ищец. Видно от него не е взето никакво отношение по наложеното наказание. Така е сторено и в съдебно заседание пред АпСпНС на 01.03.21 г.

Не може да не се отбележи, че по жалбата, допълнението и пред самия АпСпНС се е настоявало за отмяна на присъдата в наказателно-оправдателната част и цялостно осъждане на дееца по повдигнатото му обвинение, но след като няма искане за определяне на наказанието в насока на негово увеличаване /квалификацията би останала същата и тогава/, то може да се счете, че страната се е съгласила с определеното от СпНС наказание. Казаното от една страна формулира извод за липса на съответна въззивна жалба на частния обвинител по отношение на увеличаване на наложеното наказание /включително и за определяне на глоба и конфискация/, поради което е невъзможно въззивният съд да се произнесе за него

по силата на чл.337,ал.2 НПК. Отделен е въпросът, че в аспект на недоволство от наложеното наказание е имало съответен протест на прокурора.

От друга страна, с оглед изложените съображения, частният обвинител не може да се ползва от правото си да иска увеличение на наказанието на подсъдимия пред ВКС поради явната му несправедливост след потвърдителното решение на АпСпНС, тъй като в обсъжданата част не са нарушени негови права и законни интереси в коментирания насока. Такова е изискването на чл.349,ал.3 НПК за отправяне на жалба до върховната съдебна инстанция по наказателни дела. Следователно този съд не може да разгледа касационното оплакване на частния обвинител по чл.348,ал.1,т.3 НПК /отново обаче е позволено тази страна да се ползва от прокурорския протест/. Приемане на различна теза означава ВКС да допусне възможността за прескачащо обжалване.

Пето, в прокурорския протест се отправя искане за частична отмяна на атакуваното решение на АпСпНС в определени части, както бе отразено по-горе. Прочитът на казаното от държавния обвинител установява, че на практика се иска оставяне в сила на съдебния акт в наказателно-осъдителната част. Това е незаконосъобразно, доколкото се настоява да се приеме допълнителна престъпна деятелност на М.. А тя, наред с тази, за която той вече е признат за виновен и осъден, изисква единна квалификационна част за продължавано престъпление по чл.26 НК и определяне на наказание в тази връзка. Следователно, законосъобразно произнасяне би било възможно само при отправено искане за цялостна отмяна на атакуваното решение.

Подход на претенция за частична отмяна в същия смисъл е реализиран и в жалбата на частното обвинение. Поради казаното току-що, той е несъстоятелен.

ПО РЕЛЕВИРАНИТЕ ПРОЦЕСУАЛНИ НАРУШЕНИЯ:

1/ ПО ПРОКУРОРСКИЯ ПРОТЕСТ:

Внимателният прочит на акта, изразяващ недоволството на държавното обвинение срещу постановеното от втората инстанция решение в частта по сочените като допуснати от АпСпНС процесуални нарушения, очертава оплаквания за необоснованост, неподлежащи на разглеждане от ВКС. Основно се говори за поведението на съда по кредитиране на показания на свидетели в една част и некредитиране в друга, със собствен на страната анализ на доказателствената съвкупност, формулиращ според нея извод за неправилна интерпретация, в контекста на претендираната фактология.

Доколкото е възможно да се извлече някакъв довод за оплакване относно годността на доказателствената преценка на АпСпНС, то това представлява липсата на детайлна конкретизация на показанията на свидетелите П., Т., В., К. К. и Х. и въобще взаимното несъотнасяне на събрания доказателствен материал. Оттам се извежда неправилно формиране на вътрешното убеждение на решаващата втора инстанция по приемане на дължимите фактически положения. ВКС не може да се съгласи с тези изявления. На страници 6, 8, .9, 12 и 14 от атакуваното решение е направен достатъчен анализ на претендираните доказателствени материали, наред с други такива, в светлината на отговорите за страните по оплакванията за некачествен анализ, осъществен от първата инстанция, чийто акт е бил контролиран от АпСпНС. Не се забелязва демонстративно игнориране или омаловажаване на доказателствен материал, нито пък обсъждането му не в смисъла, заложен в него. Отделен е въпросът, че в една част на свидетелските показания, както и на обясненията на подсъдимия, не е дадена вяра. Поради това и страните по делото изразяват полюсни мнения за съдебния подход при обсъждане

на доказателствата. Важното за преценката на тази инстанция е, че става ясно какви сведения на база кои доказателствени източници са намерени за установени.

Най-просто казано, решаващите съдилища са направили преценка на показанията на пострадалия П. и са ги възприели досежно приетия предмет на престъпно посегателство и отправените от страна на подсъдимия заплахи в съгласие с информацията, депозирана по изявленията на свидетелите Т., Р. и В. от една страна. От друга- поведението на подсъдимия в тази връзка е обмислено и на плоскостта на показанията на свидетелите К. и Х., без да е довело до други фактически изводи. Осъждането е за единично престъпно деяние, осъществено от подсъдимия- изнудване за един тон суджук, защото само за фактология по него съдът е разкрил наличие на сходящи се достатъчно убедителни гласни и писмени доказателства. Това е направено при липса на допуснати процедурни грешки.

Според представителя на прокуратурата решаващите съдилища са изпаднали във вътрешно противоречие, тъй като вследствие на своя анализ на доказателствената съвкупност са стигнали до извод, че подсъдимият е отправил следната заплаха: „акъли не искам, действай по-бързо, че съм ти вдигнал мерника и гледай суджука да е пак хубав като предишния суджук“, която част е включена във второто деяние на продължаваното престъпление, за което М. е обвинен. При това положение неясно оставало защо не е прието и предишно предаване вследствие на изнудване от страна на М., на инкриминиран суджук един тон /по пункт първи на обвинението/, както са заявили свидетелите П. и Т., който именно да е имал предвид деецът в последната част на буквално възпроизведената заплаха. ВКС не може да сподели изложената теза. И това е така, тъй като в частта по фактите АпСпНС изрично е приел, че още през 2010 г. подсъдимият започнал да иска от пострадалия количества суджуци от около 30-40 кг при реализиране на различни прояви на партия ГЕРБ в Добрич. Това не се оспорва от прокурора. Не се оспорва освен това възприетото от съда, че през месец декември 2010 г. М. поискал от П. да му произведе един тон суров суджук за партийни мероприятия на партия ГЕРБ, като в продукта се вложат 10 процента еленско месо, каквото било занесено от шофьора на дееца на работното място на частния обвинител. Поисканото било направено. Тези фактори не са включени във времеви план в измененото от прокуратурата в съдебно заседание на 30.06.20 г. обвинение- за месеците февруари и ноември 2011 г. и януари и февруари 2012 г. В този смисъл няма нищо чудно подсъдимият да се позове при очертаната заплаха на изискването си за добро качество, с каквото е бил белязан предходно направен от П. и предаден му суджук- този за времето до края на 2010 г. Съдът е приел, че заплахата в обсъждания смисъл, наред с много други, е отправена във времето месец февруари- месец ноември 2011 г. Не е вярно отразеното в касационния протест, че тя е намерена от съдилищата за реализирана едва през месец ноември 2011 г. /стр.10 долу и стр.11 горе от съдебното решение/. Ето защо очертаното възражение следва да бъде сметено за несъстоятелно.

2/ПО ЖАЛБАТА НА ЧАСТНИЯ ОБВИНИТЕЛ:

В тази жалба в частта по оплакванията за допуснати нарушения на процесуални правила практически е направен собствен за страната анализ на доказателствените материали и е отразена претенция за доказаност на обвинението в оправдателната част на първоинстанционната присъда, потвърдена от въззивната инстанция. Прочитът на съдържанието на изложените оплаквания обуславя извод за необоснованост /тя и директно е спомената/ и не подлежи на разглеждане от ВКС.

Допустимите за обсъждане обстоятелства в тази част на изложението са две. Най-напред, според повереника при формиране на изводите си по първия пункт на повдигнатото обвинение за продължавано престъпление, въззивната инстанция е игнорирала показанията на свидетелите П. Т., В. /вероятно се има предвид В./, Р., Х., К.. Отправеният упрек не отговаря на процесуалната действителност. И това е така, тъй като, както вече бе заявено, информацията по показанията на тези свидетели е съотнесена помежду им и е възприета единствената фактология, която съвпадащите сведения, давани от тях, позволява да бъде изведена наред с останалия събран доказателствен материал. Други изисквани съставомерни факти са останали доказателствено недостатъчно обезпечени и в тази насока мотивите на АпСпНС са ясни, очертани на фона на направената от него проверка на атакуваната присъда на СпНС.

Второто допустимо за обсъждане възражение е свързано с коментираното вече съдържание на отправената заплаха от страна на подсъдимия М. в частта по разбор на оплакванията за допускане на процесуални нарушения, формулирани от представителя на държавното обвинение. Както бе казано, и преди месец ноември 2011 г.е прието, че подсъдимият е давал безвъзмездно суджук на П., за чието качество той е претендирал и при фактологията, за която е осъден.

3/ПО ЖАЛБАТА НА ПОДСЪДИМИЯ:

Огромната част от аргументите по личната жалба на подсъдимия очертават безпротиворечив извод за необоснованост /каквато впрочем и директно е изписана/, вследствие на собствения за тази страна доказателствен анализ. Неслучайно накрая се иска постановяване на оправдателен съдебен акт от страна на ВКС, очевидно след преразглеждане на доказателствената съвкупност и стигане до фактически положения, обособяващи заключение за липса на престъпно поведение. Неслучайно освен това на стр.55 от касационното дело в жалбата на дееца е отразено настояването върховната съдебна инстанция по наказателни дела да вземе предвид съображенията му по допълнението към въззивната жалба, които са само по същество, и да постанови оправдателна присъда. Като оставим настрана, че ВКС е легитимиран да постанови присъда като съдебен акт само в изключителен случай по чл.354,ал.5,изр.2 НПК, който не е налице, демонстрираните пред него претенции очертават неразбиране на ролята му като съд по правото. В началната част на решението си той отрази какви са правомощията му и пределите на произнасяне, поради което въобще няма да се занимава с множеството доводи на подсъдимия, относими към решаващите съдилища по фактите.

Няколко са оплакванията, които е допустимо да бъдат обсъдени. Учудващ за подсъдимия е подходът на въззивния съд да дава вяра на постоянно променящите се показания на пострадалия П.. В този ред на мисли, без да се засяга съществуването на самите показания, ВКС си позволява да уточни, че не може да се изисква от едно лице да бъде безпределно точно във възпроизвеждане на фактология, която е протекла преди около осем години към момента на снемане на неговите показания пред първоинстанционния съд. Отделен е въпросът, че самият П. не е желал навреме да се оплаче за осъществено спрямо него противоправно поведение пред съответните институции, страхувайки се от повлияването им от подсъдимия като местен виден функционер на определена политическа партия, за което говори свидетелят Х.. В тази насока не бива да се пренебрегва и обстоятелството, че потърпевшият е приел закана за пълно ликвидиране на бизнеса му като лесно изпълними /макар и сам по себе си бизнесът му вече да не е бил проспериращ/, поради което и се е поддал безропотно на изнудването.

Вярно е оплакването на подсъдимия, че пострадалият е осъждан, но на такова основание показанията му не са незабавно изключваеми в съдържателен план. Няма процесуално задължение да се очаква, че потърпевшите от което и да е престъпление е необходимо да са съвестни спазващи закона граждани без каквато и да е петно в репутацията, за да бъдат достойни за обсъждане сведенията, които те дават в хода на едно наказателно производство. Това, което трябва да се каже е, че възприетото за извършено процесно противоправно посегателство не е резултат единствено от обмисляне на противоречивите показания на П., а от съпоставянето на части от тях, сходими с други доказателствени източници.

Все в обсъждания контекст, според подсъдимия никой не бил чул той да отправя закани към П., а свидетелите само възпроизвеждали какво онзи им е казал. Ерго, такива не следва да се приемат за осъществени, и изобщо искането на процесния суджук. Наред със съобщеното от самия П. като свидетел, на стр.122 гръб от т.1 на първоинстанционното производство са записани показанията, депозираните от свидетеля Т. в съдебно заседание на 21.05.19 г. „Тогава чух, че Ж. М. каза на А. П., че иска да му направи един тон суджук за нашия сегашен /бел.- към съответния момент/ премиер г-н Б. Б.“ След това свидетелят се отдалечил и за заплахите разбрал от самия потърпевш. Казаното не се вмести в принципното отричане на подсъдимия да е карал някога П. да му произвежда суджук. А що се отнася до реализираните заплахи, няма пречка да се приеме при процедурно вярна доказателствена оценка, както са сторили решаващите съдилища, че са отправени към частния обвинител на четири очи, а впоследствие- споделени от П. с други свидетели.

АпСпНС е разкрил, че пострадалият има неизплатени задължения към подсъдимия. Според последния обаче не бил правилен изводът на съда, че това няма значение, защото според него то изключвало съставомерността на вмененото му престъпно деяние. За АпСпНС не присъства доказателствено съмнение, че П. е имал задължения към М., признавани от него и установени чрез разпита на свидетелите Х. и М.. За разрешаването на тези проблеми обаче има предвиден гражданскоправен ред и наказателният съд винаги последователно е отстоявал тезата, че не чрез извършване на престъпление кредиторът следва да реализира своето вземане от една страна. От друга- самият П. не отрича парични задължения към М., но казаното не означава, че на това основание трябва да се приеме, че е имал причини да уличи подсъдимия в инкриминираното престъпление.

Във връзка с промяната в показанията на свидетеля П. и съотнасянето им към други показания и писмен доказателствен материал, на основание чл.287 НПК е осъществено изменение на обвинението от страна на държавния обвинител. Това е станало в съдебно заседание на 30.06.20 г.- относно времето- от месец февруари 2011 г. до месец февруари 2012 г., и при комплексен подход при изразяване на заканите. Изменението на обвинението е допуснато и самият подсъдим е заявил, че го разбира /л.515 от т.2 на първоинстанционното дело/. След това във връзка с назначаване на съдебно-оценителна експертиза обвинението е изменено в съдебно заседание на 21.07.20 г. в частта по оценката на предмета на престъпно посегателство. Подсъдимият и неговата защита са отказали да се ползват от правото да се подготвят по новото обвинение. Въпреки това и пред АпСпНС, и пред ВКС М. спори, че е осъден по невъзведено му обвинение. И това било така, защото от една страна прокурорът трябвало подробно да аргументира в какво се състои същественото изменение на обстоятелствената част на обвинението, а от друга- че само обвинителният акт пред съда имал значение и съдът се произнася в неговите фактологически рамки.

Поначало последното казано е вярно. Именно заложеното в обвинителния инструмент очертава предмета на доказване по силата на чл.102 НПК. Процесуалният закон обаче е предвидил отклонение от казаното, визирано в института на чл.287 НПК при положение, че на съдебното следствие са установени обстоятелства, очертаващи извод за съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението. В конкретното производство такива са констатирани /независимо че деецът по правило намира, че показанията на П. са ненадеждни/ и в съответствие с процесуалните правила е допуснато цитираното изменение на обвинението. Правото на защита на дееца не е нарушено, както той твърди, защото не само е бил запознат с конкретните параметри на законосъобразно допуснатото изменение на обвинението, не само е заявил, че го разбира /поне първия път/, но и му е предоставена възможност да се подготви за него, ако желае. Така че този съд се съгласява с позицията на АпСпНС, че не е осъден за престъпление, за което не е бил обвинен.

На последно място, подсъдимият е недоволен от оправдаването му с въззивния съдебен акт относно това да е принудил А. П. да предостави 30 кг телешка пъстърма на стойност 407,40 лв. и 30 кг филе Е. на стойност 230,40 лв. Изрично било уточнено от АпСпНС, че то касае период през месец февруари 2012 г., т.е., извън този по осъдителната част на присъдата. И тъй като продължаваното престъпление завършвало с довършване на последното деяние, то не може да продължава по-късно. Прочитът на мотивите на въззивната инстанция /стр.17 от решението/ установяват съдебната преценка, че първата инстанция неправилно е подхождала към конкретно оправдаване за посочените кг пъстърма и филе, тъй като не става дума за отделно престъпление, а за съдържащо се такова в частта, решена чрез отпадането на квалификацията по чл.26 НК. Този съд намира подхода за допустим и предвид мотивите, разбира защо след отмяната на присъдата в тази част липсва някакво допълнително произнасяне. То вече е сторено с отричане на присъствието на продължаваното престъпление.

4/ПО ЖАЛБАТА НА АДВОКАТ Б.:

Първото отправено оплакване е свързано с некачествено изготвен обвинителен акт. По този повод е необходимо да се заяви, че върховният съд се занимава със съдебни грешки, доколкото предмет на разглеждане пред него са постановени актове на решаващи съдилища след допуснат, събран, проверен и анализиран от тях доказателствен материал. Досъдебната фаза е с подготвителен характер /чл.7,ал.2 НПК/, макар и изготвеният като краен акт по нея обвинителен инструмент да рамкира установимите в хода на съдебното производство обстоятелства. Въпреки това, най-общо казано, касационният съд не може да остане безучастен в случай, че на подготвителното производство е допуснато толкова flagrantly процесуално нарушение, включващо и неотговарянето на обвинителния акт на разпоредбата на чл.246 НПК, че практически е торпилирано законосъобразното провеждане на съдебната фаза. Поради разпоредбата на чл.354,ал.3 НПК обаче, указваща възможност за връщане на делото за ново разглеждане само на втората или първата съдебна инстанции, не и на досъдебното производство, начинът на действие не би могъл да бъде в насока на отмяна на съдебните актове и изпращане на делото на досъдебното производство, където се счита за допуснато нарушението на правото на защита. В този смисъл остава неясно какви по мнение на оплаквания се защитник следва да бъдат дължимите от ВКС процесуални действия, при положение че счете оплакването за некачественост на обвинителния инструмент за основателно.

В светлината на изложената аргументация и въпреки обсъждания въпрос в разпоредително заседание на 27.02.19 г., съдебният отказ за връщането на делото

на досъдебната фаза по което е потвърден с определение №44/21.03.19 г., постановено по В.Н.Ч.Д.121/19 г.по описа на АпСпНС, първи въззивен състав, този съд си позволява да отговори, че прочитът на обвинителния акт не очертава наличие на съществени пороци, които да правят невъзможно провеждането на съдебно производство. Ясно е, че М. е предаден на съд за изнудване със съставомерен признак “за себе си“, както и е разрешен въпросът. Дали в обстоятелствената част на обвинителния акт пишело,както твърди защитата, че предметът на престъпление се очаква от г-н Б. Б. и други високи хора от ГЕРБ, няма особено значение за квалификацията. Това служи по-скоро за констатиране на поведението на М. по придаване на по-голяма убедителност на неговите претенции, чрез използване на положението му на известен функционер на местно ниво от управляващата партия, с познание за менталитетното отношение на определена част от българското общество и проява на ценностни наклонности към сляпо подчинение на актуалната властова конструкция, стояща начело на държавата, независимо от нейните управленски качества и цивилизационни нагласи.

По-нататък, има оплакване, че цифрово в диспозитива на обвинителния акт не било отразено дали иде реч за упражняване на сила или заплашване. И въобще не било изписано кое точно предложение на чл.214 НК /в жалбата е написано НПК, но този съд разбира, че се отнася за материалния закон/ се счита за осъществено. Явно се претендира, че обвинението е толкова неясно, че М. не е разбирал неговата същност. Този довод отразява формалистичния подход на защитника, неотговарящ на процесуалния регламент. И най-простият прочит на диспозитива на обвинителния акт установява пълна яснота по съставомерните признаци на престъпното поведение на подсъдимия.

И накрая по обсъжданите оплаквания за активирация съдебното производство инструмент на държавното обвинение, имало неяснота и затруднение при упражняването на правото на защита на подсъдимия с използвания израз пострадалият „да предостави“ на М. предмета на престъплението. Предоставянето можело да се осъществи без прехвърляне на собственост, можело да не е безвъзмезден акт и въобще не било ясно какво разпореждане в юридически смисъл се изисквало от страна на П.. Поредният прочит на обстоятелствената част на обвинителния акт дава повод за извод, че описаните факти по вмененото на подсъдимия противоправно поведение в коментиранията част са достатъчно разбираеми, за да се приеме, че става дума за искане от М. за безвъзмездно разпореждане на П. спрямо инкриминираните тонове месо.

На второ място, по оплакванията на адвокат Б. за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на съдебното производство. Според него било налице вътрешно противоречие между казаното на стр.6 от решението на АпСпНС, че заплахите са отправяни от подсъдимия само в присъствието на пострадалия, докато на стр.11 пишело, че в началото на месец ноември 2011 г.при отправяне на принудата, са присъствали свидетелите Р., В. и Т., като последният чул началото на разговора, който след това бил изцяло възпроизведен от подсъдимия по повод паричните средства, с които да се закупят суровините. В тази насока ВКС взе известно отношение при обсъждане на възраженията по жалбата на подсъдимия. Не съзира вътрешни противоречия. Прието е, че заплахите са словно изразявани само пред пострадалия, а той ги е възпроизвеждал пред цитираните свидетели. Т. пък е чул началото на разговора между П. и М. относно искането на втория за предоставянето на суджук, но не и допълнителните „мотивиращи“ изявления.

На трето място, твърди се непълнота на мотивите по решението на въззивния съд, като основно се сочат приети неправдоподобности и обсъждане на неотносим

доказателствен материал, които обосновават оплакване за необоснованост и няма да се обсъждат. Отправя се упрек обаче към АпСпНС за приемането на нестандартния начин, по който били ценени доказателствата от първостепенния съд. Процесуалният закон не познавал такъв. Всъщност, процедурните правила не изискват прилагането на задължителен алгоритъм по изготвянето на мотиви към съдебни актове. Все пак последните отразяват стила на изказ на конкретния изписващ съдебния акт съдия и това е неизбежно. Ето защо трябва да се каже, че присъдата следва да отговаря на регламента на чл.305 НПК, а решението на въззивната инстанция-на този по чл.339 НПК. В случая няма отклонение от този регламент и е видно кой от долустепенните съдилища какви съображения е приел по фактите, доказателствата, приложението на правото, наложеното наказание и гражданския иск. Втората инстанция освен това е отговорила и на въздигнатите пред нея доводи на атакуващите присъдата на СпНС страни.

На четвърто място, според защитата в решението не присъстват мотиви относно кредитиране на променящия своите показания в хода на съдебното разглеждане на делото свидетел П. и не било взето отношение на какво се дължи това поведение. Както вече бе заявено, прочитът на решението на АпСпНС установява отговаряне на релевантните въпроси- както като отнасяне към въздигнатите пред него възражения срещу присъдата, така и по служебна проверка на същата. В някои случаи е използвана техниката на препращане към съображенията на СпНС, доколкото те се споделят буквално. Това е допустимо, стига да се разбира същината на съдебното становище на въззивната инстанция от една страна, като в случая. От друга, както вече бе заявено, показанията на П. са осмислени на плоскостта на съпадащата и относима информация по останалия събран по делото доказателствен материал.

На последно място в тази част на изложението на ВКС, според защитника е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила с направеното в хода на съдебното следствие изменение на обвинението, вследствие на което подсъдимият бил осъден по непредявено му обвинение чрез включване в престъпното поведение на нови деяния, срещу които той не се бил защитавал. Както вече бе заявено в частта по обсъждане на личната жалба на М., няма основание да се приеме незаконосъобразие на коментираното изменение на обвинението. Предвид разкрити в хода на съдебното следствие нови обстоятелства, водещи до съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението, е променено времето на извършване на отделните престъпни деяния и в тази връзка са комплектувани отправените към П. заплахи, които сами по себе си са фигурирали в обвинителния акт. Не се касае за включени нови деяния. А дали бизнесът на подсъдимия е бил рухнал, както по същество заявява защитата, поради неплащане на задължения, а не поради заявените като „мними“ заплахи, няма какво да бъде обмисляно в контекста на коментираното процесуално оплакване.

Оттук насетне е безсмислено да се оглеждат подробно аргументите по жалбата за различното дължимо поведение на органа на досъдебното производство по реда на чл.225 НПК и на прокурора по реда на чл.287 НПК. Само общо може да се каже, че в първия случай се касае за разкриване на доказателства в ход на досъдебно производство, които дават възможност на органите на същото за квалификация или преквалификация на установено престъпно поведение по съответен начин. Във втория, иде реч за промяна на обвинението, но в определени рамки, очертани от внесения за съдебно разглеждане обвинителен акт. Няма съмнение, че процесуалните възможности по чл.225 НПК са по-широки от тези, реализуеми от държавния обвинител по чл.287 НПК.

5/ ПО ЖАЛБАТА НА АДВОКАТ В.:

На първо място, този защитник оспорва оправдаването на дееца от въззивната инстанция, довело до пълна неяснота на волята на съда. ВКС взе отношение по този въпрос в частта по обсъждане личната жалба на подсъдимия и няма да се повтаря. Каквито и тълкования да дава в касационната си жалба адвокат В., откъдето да се извлече „драстично противоречие“ на съдебната позиция, от последната се разбира, че оправдаването за конкретни количества месо, инкриминирано извън периода, за който М. е признат за виновен, е свързано с общото оправдаване за извършване на вмененото престъпление при условията на чл.26 НК. Това месо попада като инкриминирано точно за време, което е изключено от престъпната деятелност. Затова няма заместващ диспозитив.

На второ място, твърди се, че АпСпНС е игнорирал защитното твърдение, че през месец ноември 2011 г. е невъзможно в цеха „К.“ да е бил произведен по начин, описван от свидетеля П., инкриминирания един тон суджук. Прочитът на касационната жалба в тази част установява несъмнена претенция за липса на основания да се приеме кредитбилност на показанията на пострадалия, като практически е изложен личен разбор на атакуващата страна на относимите към казаното свидетелски показания. Яростно е изразено негативното отношение на защитата към възприеманите като лъжливи показания на П. по принцип, а и относно съхраняваните количества дивечово месо. Съображенията по отправеното оплакване в голяма част обуславят извод за необоснованост, която няма да бъде обсъждана от този съд.

Трябва за пореден път да се напомни, че ревизираната инстанция е съобразявала показанията на П., отнасяйки ги в кредитираните части към информация по посочени вече свидетелски показания и към писмени доказателствени източници. Що се касае до неспоменатата до момента свидетелка Д., която според защитата категорично утвърждавала, че никога в цеховете на П. не се произвеждал какъвто и да е продукт с дивечово месо, на л.235 гръб от първоинстанционното дело са записани изявленията, дадени от нея в съдебно заседание на 14.10.19 г.: „Аз лично не съм виждала дивечово месо в цеховете. Не съм изпълнявала частна поръчка за конкретен човек.“ Т.е., тя отрича лично познание и участие, което не изключва производство без нея, от една страна.

От друга- жената не знаела да е осъществено оспорваното по жалбата съхранение на голямо количество еленско месо, за което нямало технологична възможност във фризерите на цеха, според защитата. Действително, не може да се отрече, че този въпрос е оставен настрана и не е разгърната теза на АпСпНС по него. Същевременно количеството дивечово месо, вложено в продукта- предмет на престъпно посегателство, е прието да е 10 процента към един тон. Сиреч, възможно да се съхранява и без Д. да е наясно с това, доколкото по нейни думи тя е отговаряла само за производството.

Същата свидетелка разказва обстоятелство, което е прието от АпСпНС, но се оспорва от защитата с призив, че по този начин жената се опитва да помогне на потърпевшия, тъй като му е близка. В крайна сметка съдилищата са разполагали с предложените им от държавното обвинение свидетели и са уважавали искания на страните за допускане на други такива. Те не могат да носят отговорност за липса на изпълнение на задължението за доказване, съгласно възражението, отправено от адвокат В. в съдебно заседание пред ВКС- в смисъл, че не били разпитани всички работници от цеха, за да се установи, че П. не говори истината. Разпитани са тези, за чието конкретно съществуване съдът е имал познание.

Важно е съобщеното от Д. обстоятелство, че П. е научил много неща от нея като технолог и е можел сам да се справи при произвеждане на суджук. Все на

цитираното по-горе място тя е съобщила, че „един тон суджук при квалифицирани и много добри пълначки може да се напълни най-много за два часа.“ Това, наред с информацията, дадена от свидетелите П., Т., В., е предпоставило заключението на решаващите съдилища за възможност да се произведе и предаде на подсъдимия количеството суджук, за което подсъдимият е осъден да е изнудвал частния обвинител.

На трето място, в съдебно заседание пред въззивната инстанция защитата е поискала назначаване на технологична експертиза, която да установи характеристиките на произвеждането на съответния колбас, включително и относно участието на човешки фактор; както и справка от доставчика на електроенергия в Добрич „Енергопро“ относно това какви са използваните количества електроенергия от процесния цех за цялата 2011 г.; с цел конфронтиране с казаното от П.. Тези искания не са уважени. АпСпНС е приел, че не е необходимо, тъй като обстоятелствата по делото са всестранно, пълно и обективно изяснени. Затова се излага оплакване пред настоящия съд че е нарушено правото на защита на подсъдимия, тъй като не са изяснени важни съставомерни факти.

ВКС не може да не отрази становището си, че отказът на контролирания съд да уважи доказателствени искания е доста семпъл откъм изказ. Въпреки това наличното в кориците на делото установява, че в съдебно заседание на 17.01.20 г. СпНС е изискал справка за ползваното потребление на ток от цеха К. /ЕТ К. Е. И./, в който е счетено, че е произведен суджукът, за процесния период. Такъв изискан доказателствен материал е посочен от представителя на частното обвинение пред АпСпНС; за разлика от прокурора, подкрепил искането на защитата, въпреки уваженото вече в третирания смисъл такова на държавния обвинител от първата инстанция. Справката е приложена на стр.451 и сл.от т.2 на първоинстанционното дело и за месец ноември 2011 г. установява ползвана електроенергия за над 2500 лв. Що се касае до искането за назначаване на технологична експертиза, приетото от решаващите съдилища е основано на доказателствен материал, който е дал възможност да се изведат фактологическите заключения и без да са необходими експертни познания на специалисти по храните.

И на последно място, според защитника обективният прочит на делото сочи, че решаващите съдилища и в частност АпСпНС, са действали на принципа на предпоставено осъждане, с избирателно нагаждане на доказателствата, включително и що се отнася до времето, след установяване на невъзможност цеховете да работят в определен инкриминиран период. Отново е разсъждавано по същината на показанията на П. и на другите свидетели, за които може да се приеме, че „откровено лъжат“. Относно заплашителните изрази пък пострадалият бил единствен свидетел, но бил и граждански ищец и не било ясно защо се дава вяра на част от неговите изявления, а на други-не. Подминато е обстоятелството, че гражданският иск е изцяло отхвърлен на процедурно основание.

Изписаните упреци, доколкото могат да бъдат счестени за относими за обсъждане от съд по правото като ВКС, са несъстоятелни. Атакуваният пред тази инстанция съдебен акт-този на АпСпНС- отговаря на заложените в чл.339 правила и съдържа разбираеми и мотивирани съображения по приетите факти и доказателства. Няма основания за оправдаване на дееца, както се иска в жалбата на адвокат В., което би могло да стане само при недопустима за ВКС преоценка на доказателствения материал. Няма и предпоставки за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

ПО РЕЛЕВИРАНИТЕ НАРУШЕНИЯ НА МАТЕРИАЛНОТО ПРАВО:

1/ ПО ПРОКУРОРСКИЯ ПРОТЕСТ:

Според държавния обвинител е допуснато нарушение на материалния закон от решаващите съдилища, тъй като при приетата от тях конструкция на обвинението по отправяне на заплашване през месец февруари 2011 г. с цел пострадалият да направи нещо противно на волята му, и негово разпореждане с предмета на престъпление през месец ноември 2011 г., поведението на подсъдимия изисквало квалифициране за извършено престъпление по чл.213 А,ал.3 НК в първата част и по чл.214,ал.2,т.2 вр.ал.1 вр.чл.213 А,ал.3,т.2 НК във втората. Това било процесуално допустимо, тъй като правнозначимите факти, очертаващи престъпна съставомерност за тези две деяния, са описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, а престъплението по чл.213 А,ал.3 НК не е по-тежко наказуемо от това по чл.214,ал.2,т.2 вр.ал.1 вр.чл.213 А,ал.3,т.2 НК.

ВКС не може да се съгласи с изложената позиция. Престъпната фактология, възприета от решаващите съдилища, разкрива, че от месец февруари 2011 г.насетне подсъдимият е заплашвал П., за да го принуди да извърши нещо противно на волята му, а през месец ноември същата година вследствие именно на тази реализирана принуда, частният обвинител се е разпоредил с вещта-предмет на престъпно посегателство. По този начин е изпълнен съставът на престъплението по чл.214 НК-изявена принуда, по повод която е настъпил противоположен резултат.

Казаното от прокурора би било вярно в случай, че е налице консумирана принуда за разпореждане по чл.213 А НК без настъпване на резултат през месец февруари 2011 г.; и съвсем различна принуда, придружена с настъпване на резултат, поведение, подсумиращо се под нормата на чл.214 НК, за месец ноември 2011 г. Очевидно е, че приетата от решаващите съдилища фактологическа конструкция не е такава. Предвид изложеното, процесуалният аспект на повдигнатото възражение не подлежи на обмисляне.

2/ПО ЖАЛБАТА НА ЧАСТНИЯ ОБВИНИТЕЛ:

Идентично с обсъжданото току-що оплакване е релевирано и в жалбата на частния обвинител. Предвид изразената вече позиция, ВКС няма да отделя повече мотивно внимание.

3/ПО ЖАЛБИТЕ НА ПОДСЪДИМИЯ и НЕГОВИТЕ ЗАЩИТНИЦИ:

Оплакването за нарушение на материалното право, цифрово изписано в жалбите, може да се изведе от това, че според посочените страни е осъден човек, който не е извършил вмененото му престъпно деяние. Предвид приетото в частта от настоящото решение по недопускане на тежки процедурни пороци при доказателствената преценка от страна на ревизирия съд, изводът за крайното престъпно деяние се явява законосъобразен.

Единствено в жалбата на адвокат Б., в частта, в която са изписани исканията пред ВКС, е отразена алтернативна претенция този съд да измени атакуваното решение, като приложи закон за по-леко наказуемо престъпление. Аргументите по сезирация акт не дават възможност да се разбере каква конкретна позиция по различно в квалификационен план съставомерно поведение на М. застъпва страната, при това по по-леко наказуем материалноправен текст от особената част на НК. Затова трябва да се изведе заключение, че липсват възражения в тази част, които да бъдат обсъждани от висшата съдебна юрисдикция по наказателни дела.

ПО РЕЛЕВИРАНИТЕ ОПЛАКВАНИЯ ЗА ЯВНА НЕСПРАВЕДЛИВОСТ НА НАЛОЖЕНОТО НАКАЗАНИЕ:

1/ ПО ПРОКУРОРСКИЯ ПРОТЕСТ:

В протеста се оспорва определеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от две години, решено по реда на чл.55 НК, като се излагат аргументи защо е необходимо индивидуализацията да бъде осъществена по правилата на чл.54 НК. Като оставим настрана, че цитираното оплакване е относимо към нарушение на закона, все пак доколкото иде реч за принципно искане за увеличаване на наказанието лишаване от свобода над минимално предвидения в нормата на чл.214,ал.2 ,т.2 НК размер от пет години, определяне на глоба и на конфискация на 1/2 от имуществото на подсъдимия /в обстоятелствената част на касационния протест заложеният размер е 1/7, а във финалната му част 1/2/, допустимите съображения ще бъдат обсъдени понастоящем.

Преди да стане това обаче, ВКС дължи следните пояснения. Посоченото наказание е определено още по първоинстанционната присъда. Видно от въззивния протест, държавният обвинител е направил искане за прилагане на нормата на чл.54 НК с изложените по-горе специфики, без да отрази аргументация в какво се състои незаконосъобразността, реализирана от СпНС, при решаване на въпроса за налагане на дължимото на подсъдимия наказание, което е възможно в рамките и на актуалното, и на исканото цялостно осъждане. Не присъства нито една дума, очертаваща несъгласие със съдебните мотиви на първата инстанция в обсъжданата насока и в допълнението към въззивния протест.

В съдебно заседание на 01.03.21 г., когато страните са пледирали пред АпСпНС, представителят на прокуратурата е поискал той да наложи наказания лишаване от свобода за срок от 8 години, глоба от 8 000 лв.и конфискация от 1/5 на имуществото, при признаване на М. за виновен по цялостното обвинение; респективно за определяне в границите на актуалното осъждане на лишаване от свобода за срок от 6 години, глоба в размер на 6 000 лв. и конфискация на 1/7 от имуществото. Мотивите на прокурора са в смисъл, че неправилно СпНС не е констатирал отегчаващи обстоятелства по отношение на дееца, при положение че има множество такива. Не е посочено нито едно! Взето е отношение единствено по счетеното от първата инстанция за смекчаващо обстоятелство изрядно процесуално поведение на подсъдимия- стр.123 от въззивното дело.

При така посоченото поведение на представителите на държавното обвинение, от стр.12 до стр.14 на касационния протест са обсъждани надълго и нашироко множество обстоятелства, които не били отчетени от решаващите съдилища на плоскостта на отегчаващи фактори и в тази връзка не били довели до разкриване на дееца като личност с отрицателни характеристични данни. Преценявайки същността на изложените несъставомерни факти, този съд би намерил укора за напълно разбираем и основателен, при положение че същите бяха релевирани пред втората инстанция и тя или ги бе подминала, или ги бе оценила неправилно. Те обаче никога не са били поставяни на преглед пред АпСпНС и той няма как да бъде упрекуван, че не ги е преценявал /а очевидно не са му били предмет на служебна проверка/. Следователно, не бива да бъде удовлетворено оплакване за погрешно направен извод по отношение на липса на отрицателни характеристични данни за дееца от страна на въззивния съд, а оттам- за негови неверни изводи по налагане на дължимото наказание.

Този съд не може да не се съгласи обаче, че мотивите на АпСпНС относно наложеното на М. наказание не са прецизни в достатъчна степен. Те са разположени на стр.7 от решението във връзка с неоснователността на прокурорския протест в обсъждания аспект и в изключително малка степен при служебен преглед на присъдата на стр.18 от решението, където основно е взето отношение по приложението на чл.66 НК. В крайна сметка прочитът им позволява

да се направи извод, че решението не е белязано от такава липса на мотиви, че да подлежи на отмяна на това основание.

Ясно е отношението на въззивната инстанция по възприемане на тезата на първата такава, че от извършване на деянието до настоящия момент е изтекъл значителен времеви период, който, наред с липсата на минала съдимост на М., е основание за приложение на разпоредбата на чл.55 НК. Действително, не може да се отрече изложеното в прокурорския протест, че производството е образувано години по-късно и не по сигнал на пострадалия, заради създадената обстановка на страх на местно ниво в Добрич от подсъдимия, поради явните му благоприятни позиции сред управляващата тогава политическа партия. Наред с казаното, съгласно дълготрайната практика на ЕСдПЧ и на ВКС следва да се съобрази и поведението на ръководещите процеса органи, както и обемът и качеството на събирания доказателствен материал. В този аспект се установява, че проблеми се констатира най-вече в хода на съдебното производство, но поради трудността при събиране на доказателствата, голяма част от които самите страни, включително и прокуратурата са поискали за набавяне в хода на съдебното следствие. Въпреки казаното забавата на разрешаването на казуса е обективен факт.

Оттам насетне контролираният съд практически се е съгласил с изводите на първата инстанция относно приетите многобройни смекчаващи обстоятелства /бегло обсъдени в мотивите на присъдата на СпНС/ за подсъдимия, сред които е отчетено и изрядното му процесуално поведение. То се оспорва в касационния протест като силно надценено. Прокурорът претендира, че реализирането на незаконосъобразно процесуално поведение на подсъдимия води до неблагоприятни последици спрямо него с прилагане на мерки на принуда по НПК. Огледан в съдържателен план, въпросът по-скоро е поставен на плоскостта на това дали е позволено процесуалното поведение на подсъдимия да бъде обсъждано като несъставомерен фактор, преценяван при индивидуализирането на наказанието, или има само процесуални измерения. Но тъй като доводът не е в такъв смисъл, а в приемането на коментираното обстоятелство допустим за обмисляне аргумент, но надценен, този съд ще го остави без по-нататъшно разискване. Само по себе си е вярно, че поведението на М. по участие в настоящото наказателно производство е безупречно.

В протеста се оспорват и неналагането на наказания глоба и конфискация на част от имуществото на подсъдимия, както и приложението на разпоредбата на чл.66 НК. В тази насока са изложени съдебни аргументи, които макар и словно пестеливо, се споделят от ВКС. Противопоставянето им от страна на прокурора се състои само от общи изявления, без посочване на конкретни пороци на дължимата преценка. Затова тази инстанция намира, че наложеното на М. наказание лишаване от свобода по силата на чл.55 НК е законосъобразно индивидуализирано и правилно отмерено. Не се налага и отмяна на условното осъждане, поради несъблюдаване на разпоредбата на чл.348,ал.5,т.2,пр.1 вр.ал.1,т.3 НПК.

2/ПО ЖАЛБАТА НА ЧАСТНИЯ ОБВИНИТЕЛ:

Според изложеното в частта от настоящото решение, занимаваща се с общите постановки, съображенията по оплакването на частния обвинител за явна несправедливост на наложеното наказание на М. не се налага да бъдат обсъждани.

3/ПО ЖАЛБАТА НА АДВОКАТ Б. И АДВОКАТ В.:

Според жалбата на адвокат Б. наложеното на подсъдимия наказание се явява явно несправедливо, предвид дългия период от време, изминал от инкриминираното деяние, процесуалното поведение на дееца, както и всички

останали смекчаващи обстоятелства. Оскъдността на мотивите не давала възможност на защитника да заяви нещо допълнително.

Както вече бе заявено, действително мотивировката на контролирания съд в частта по преценка на наложеното наказание не се отличават със завишен стандарт. Що се касае до посочените от защитата фактори обаче, те са отчетени при индивидуализацията на наказанието. Неясно остава какво има предвид тя под „останали смекчаващи обстоятелства“. Ето защо не са налага редуциране на наказанието. То би довело до недължимо толериране на престъпното поведение на подсъдимия.

В жалбата на адвокат В. липсват развити каквито и да са съображения за явна несправедливост на наложеното наказание, въпреки цифровото посочване на относимото към него касационно основание. Поради това този съд не намира аргументи, които да обсъжда.

ПО ГРАЖДАНСКИЯ ИСК:

Въззивният съд е използвал техниката на приемане на аргументите на първата инстанция при отхвърляне на гражданския иск, предявен от А. П. изцяло. Съгласно тях това е сторено поради изтекла погасителна давност, защото според чл.114,ал.3 ЗЗД вземането за вреди за непозволено увреждане възниква от деня на откриване на дееца и става изискуемо оттогава. В съответствие с повдигнатото обвинение /има предвид след неговото изменение/ пострадалият е запознат с това кой е деецът към месец ноември 2011 г. Затова погасителната давност за предявяване на иска била изтекла още към провеждане на разпоредителното заседание на СпНС на 27.02.19 г. Същото се отнася и за повдигнатото обвинение с обвинителния инструмент с крайна дата месец януари 13 г., обстоятелство, неспоменато от решаващите съдилища.

Поради неотправяне на надлежно възражение гражданският иск е допуснат за разглеждане в наказателното производство. Възражение за изтекла давност е релевирано от защитата в хода на съдебните прения. Затова и в съответствие с постановките, залегнали в ТР №5/05.04.06 г., постановено по ТД №5/05 г.на ОСГК и ОСТК на ВКС, гражданският иск е отхвърлен изцяло, независимо от частичното осъждане на подсъдимия.

Пред тази инстанция не се излагат никакви съображения за неправилност на съдебното поведение. Единствената претенция е ВКС да уважи гражданския иск. Той приема мотивите на долните инстанции и не може да подходи по искания начин дори и с оглед частичното осъждане на М..

Водим от изложените съображения и на основание чл.354,ал.1,т.1 НПК, Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №260023/05.10.21 г., постановено от Апелативния специализиран наказателен съд, 2 въззивен състав, по В.Н.Д.12/21 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/